

iluzii de mătase

Iustina Dorobanțu

1

La sfârșitul zilelor lungi și pline îmi place să mă cuibăresc pe canapea. Este acel sentiment de *acasă* de care am nevoie. Cu picioarele ghemuite, cu tălpile departe de podeaua rece și cu trupul rezemat într-o parte, îmi plimb mâna peste spătarul canapelei, peste catifeaua întinsă și faldurile de mătase. Este locul în care las mereu o eșarfă de mătase albă, imensă. Pentru mine este confortul după care tânjesc încă de la ora prânzului, așa că mă asigur că îl regăsesc negreșit.

Miercurea este ziua noastră, singura zi a săptămânii când putem fi împreună în cele câteva ore ale serii. În rest, drumurile ni se întretaie mult prea puțin, mai degrabă împărțim traiul sub același acoperiș și purtăm sâmbete și duminici prin alte orașe, în goană, ba împreună, ba separat, strecurând vacanțe ori de câte ori putem. Așa că am transformat seara de miercuri într-un ritual care ne readuce împreună: o cină cu lumânări aprinse în sfeșnicul de argint, mâncăruri rafinate servite în cele mai bune farfurii, vin roșu sec în pahare cu picior înalt. El, impecabil în frac, eu în rochia lungă cu decolteu adânc, amândoi parcă desprinși din cine știe ce decernare a premiilor Oscar. Iar în lumina slabă a lumânărilor părem a fi o poveste încă nescrisă. Filmul nostru alb-negru, mut, cu cartoane înrămate întortocheat și litere albe pentru cuvintele nerostite rulează în cinematograful din zona suburbiilor din nordul orașului. Nu știu cine trece să-l vadă, nici cine mai vine să vadă filme proiectate de pe rolă. Zâmbesc, îmi afund mâna în mătasea albă și râd cum gândul corector nu a întârziat să apară. N-avem niciun film, nicio amintire inscripționată în niciun fel permis de lumea modernă. Ne avem

doar pe noi. Goi de lume, goi de noi înșine, doi veșnic-tineri care se privesc în ochi și se reîndrăgostesc, pentru a câta oară? De parcă balul bobocilor poate avea atâtea ediții câte ne dorim noi să aibă.

Astăzi am ajuns acasă mai târziu decât de obicei. Am stat mult la cabinet, am rămas să ascult istorii care m-au atins profund. Și nu ar fi trebuit să se întâmple asta vreodată. Am învățat în atâția ani detașarea, am exersat-o, am dus-o chiar la extrem, apoi am regăsit umanitatea din mine și am ajuns să privesc de la distanță durerile sufletelor. Sunt în stare să predau despre asta, să țin discursuri, să îi îndemn, să le explic, dar iată că uneori cad în propriile mele capcane. Poate că am crezut prea mult în mine, în premiile luate și în invincibilitatea mea profesională.

Remarc cum privesc mult prea des ceasul. Nu trece un minut între o privire și următoarea. Tăcerea nesosirii lui este apăsătoare și-mi lasă prea mult timp cu gândurile mele. Muzica rulează în buclă, ca o mantra căreia îi pot da glas pe voci diferite. Mi-a fost pe rând bucurie, anticipare, emoție, freamăt, dans, ritm, răbdare, îngrijorare, întristare, lacrimi, durere, suspine, furie, nepăsare, calm. Mi-e mult prea mult, dacă mă joc cu ea ca și cu focul. Pot doar să o opresc. Să opresc muzica, lumânările și să-mi opresc ziua. E trecut de ora unu, mult prea târziu ca să mai vreau ceva pentru această zi, mult prea târziu chiar și pentru o cină, dacă va veni. E deja joi, e timpul să las ziua care a fost. Într-un soi de bravură, într-un impuls care strigă „*vezi, te-am așteptat!*” mă-ntind pe canapea, în rochia mea lungă, departe de a semăna cu o pijama, cu rujul încă pe buze și îmi acopăr spatele cu eșarfa de mătase. Mi-e frig și știu că noaptea abia a început. Dar simt cum încolțește în inimă dorința de a dovedi, de a acuza, de a fi eu versus el, practic de a face tot ceea ce obișnuiam să

consider a fi comportamentul inadaptaților. De parcă nu pot trece cu vederea ceva ce se întâmplă atât de rar încât nici nu ar trebui luat în seamă. Miercurea este a noastră, chiar dacă o dată pe an o ratăm. Poate ar trebui să îl sun. Nu de control, nici pentru a-l grăbi, ci pentru a vedea că-i este bine, că nu s-a întâmplat ceva. Îmi temperez rapid gândurile care mă aruncă într-o panică nejustificată. Îi este cu siguranță la fel de bine precum îi era și ieri pe vremea asta, precum îi va fi și mâine. Doar că azi era miercuri. Era ziua noastră. A fost ziua noastră și a trecut.

2

Miroase a cafea și a pâine prăjită. Sunt în stare să depistez aceste două mirosuri chiar și din cel mai adânc somn. Primul lucru pe care îl am în minte este să deslușesc dacă ceea ce simt este parte dintr-un vis sau este micul dejun, ca să știu unde ar trebui să fiu pentru a mă bucura de ele. Îmi dau seama că de această dată realitatea este cea care mă cheamă.

Cu ochii abia deschiși văd cum soarele își trece câteva raze prin draperia sufrageriei. Îi aud pașii în bucătărie. Încă în rochia mea lungă, cu un aspect șifonat din cauza așteptării de ieri, dar cu buna dispoziție a dimineții, mă ridic de pe canapea. Mă așteaptă cu micul dejun pregătit impecabil. Iar el stă în picioare, rezemat de mobilă, nerăbdător să apar. În prima clipă mă șochează oboseala din ochii lui, apoi mă topește și mă cuprinde cu privirea aceea care spune *vreau să țin minte perfect fiecare clipă, să nu uit niciodată apariția ta*. Îmi spulberă imediat supărarea serii trecute. Îl iau în brațe și îi șoptesc *bună dimineața, incredibilul meu*, în timp ce îi las pe buze un sărut ușor.

Undeva în îmbrățișarea acestei dimineți simt ceva înfricoșător, ceva dulce și deopotrivă dureros. Vine ca o completare a începutului de îngrijorare de aseară. Dincolo de mirosul pielii lui, proaspăt ieșit de sub duș, dincolo de parfumul pe care îl poartă, îmi aduc aminte de săptămâna când am uitat rufele în mașina de spălat zile întregi. Din nicio haină nu am reușit să scot mirosul de ud stătut, de mult prea ud.

- Ce s-a întâmplat? Mi-ai pregătit toate astea, dar tu nu ești ok.

- Am căzut. Ieri am căzut în stradă, în drum spre tine. Dar sunt bine acum, nu te îngrijora. O să-mi iau liber astăzi și voi sta mai mult în pat. Mi-e frig, mi-a intrat în oase ploaia de ieri. Am nevoie doar de puțină odihnă.

- Ploaia de ieri? A picurat doar câteva minute.

- Nu, nu. A plouat cu orele, îmi răspunde el cu convingere. Hai, nu mai contează, îmi revin. Ia micul dejun, fugi la serviciu, bucură-te de ziua asta, iar diseară pregătesc eu cina.

Nu-l privesc niciodată cu îndoială, nici cu semnele de întrebare care planează de obicei deasupra pacienților mei. Am legământ să nu o fac, acasă să fiu *omul* și atât. Așa că mă adun și nu o fac. Ne-am jurat să avem mereu încredere unul în celălalt, iar eu mi-am promis să nu iau în seamă fobiile inimii, pline de întrebări care rod fără rost. Le-am căzut pradă de prea multe ori în trecut. Acum știu că încrederea e cel mai de preț dar pe care ni-l putem face.

Astfel o nouă zi începe pentru mine. O zi de joi cu final anticipat de miercuri.

3

- Bună dimineața, incredibilul meu!
- Bună dimineața, frumoasa mea zână!
- Mi-au plăcut mult serile din urmă și weekend-ul. Ar trebui să te las mai des să te ocupi tu de cină, îi zic eu chicotind ușor.
- Hai să ne luăm liber săptămâna asta. Să ne plimbăm aiurea, să ne urcăm în tren, să mergem fără vreo destinație anume. Sau să stăm acasă, să închidem toate ceasurile și să uităm de lume. Sau orice altceva vrei.
- Fii serios! Am agenda plină, la fel și tu! Nu putem face asta pur și simplu.
- Ba putem. Doar că am uitat să fim tineri, suntem prea serioși. Hai să încercăm să fim și altfel. Azi și mâine ne facem treburile la serviciu, apoi ne luăm vacanță câteva zile. Săptămâna de lucru de două zile, ce zici?
- Știi bine că la mine lucrurile stau diferit. Nu pot lucra în avans. Nici de la distanță. Este nevoie să fiu în cabinet atunci când îmi vin pacienții. Sunt intervale de timp și spațiu cu care nu pot jongla.
- Dar poți încerca să schimbi programările. La mine la birou echipa se descurcă și fără mine. Știu că la tine e altfel. Cu atât mai mult aș vrea să te știu departe de pacienții tăi ciudați, măcar pentru câteva zile.
- Bine, bine. Mă ocup azi de schimbarea agendei. Fac tot ce pot pentru a-mi elibera zilele acestei săptămâni. Dar nu te arunca să cumperi bilete

---

sau să faci vreo rezervare. În cazul în care nu iese evadarea asta pe care mi-o propui.

E atât de hotărât, încât știu că discuția noastră nu va duce nicăieri altundeva, decât în direcția în care a pornit atât de ferm. De-aia nu spun de obicei nimic din ceea ce se întâmplă la muncă. Eu cu ale mele, el cu ale lui. Eu cu oamenii, el cu cifrele. Eu cu crizele vieții, el cu crizele financiare. Așa ne e cel mai bine. Altfel, ajungem în situații precum cea de astăzi. Nu știu ce mi-a venit să-i povestesc despre pacientul meu cel mai nou, omul fără nume, anonimul convins că știe mersul Universului, tânărul care are nevoie ca cineva să îl asculte. A venit trei zile la rând, s-a programat și astăzi, și da, asta este puțin ciudat, să se arunce atât de brusc și din plin în aceste ședințe, dar nu-s aici să judec, ci să fiu de folos celor care vin la mine.

Îmi plac întrebările pe care și le pune și răspunsurile pe care le găsește. De mult timp nu am mai întâlnit o asemenea persoană. Aproape că mi-au lipsit peste weekend discuțiile cu el. Simt că gândesc iar, profund și curat, că sap prin coridoarele uitate ale unei grote ascunse de lume. E o provocare bună, mă scoate din domeniul meu și mă îndepărtează atât de mult încât... ei bine, ajungând foarte departe, mă uit în urmă și privesc diferit, văd mai multe detalii și pot merge în profunzimea lor. Fiecare lucru, fiecare om are atâtea fațete câte este dispus să-ți arate, iar dintre puținele disponibile se triază și rămân câte ești dispus să vezi. Nu știu cum de m-am putut îndepărta de ceea ce voiam să fiu atunci când am deschis cabinetul. M-am pierdut în rutină, în munca făcută bine dar nu excepțional, m-am oprit de multe ori înainte de a ajunge la capătul tezelor mele - așa cum mi le doream cu adevărat, pentru a mă putea

adresa cât mai multora, uitând că nu acesta e scopul. Am uitat să-i provoc să gândească dincolo de ceea ce cunosc. Iar acum am șansa de a trezi în mine acest fel de-a fi. Nu, n-am să ratez asta!

Două zile de muncă pentru mine, cinci de pauză să fie după, pentru mine și incredibilul meu, apoi înapoi în lumea minții. Ies pe ușă zâmbind, cu voie bună, în drumul spre ieșire trecând - cum altfel - pe lângă canapeaua din sufragerie. Potrivesc eșarfa de mătase pe canapea, ancora mea albă, pentru seara zilei, aflată la multe ore distanță.

4

Râd cu poftă, cum nu obișnuiesc să o fac în timpul orelor de lucru. Și râdem împreună, eu și pacientul meu cel "ciudat". Așa îl numește Ana, care acum strâmbă din nas când îl trece în lista de programări, dar tot ea e cea care nu i-a rezistat și mi l-a băgat pe ușă în prima zi. Ana nu poate refuza un bărbat care îi aduce un buchet de flori, mai ales dacă sunt lalele și pline de culoare. Ea ia florile, iar eu descopăr în agendă șase programări în loc de cinci. Așa e Ana. Iubește lalelele, pașii de merengue și ar încheia fiecare masă cu *ile flotante*. E plină de viață și e baza mea în ceea ce privește toată organizarea de la cabinet. De aceea, nici eu nu-i pot refuza programările surpriză pe care le face.

În primele zile când a venit la mine, a vorbit doar el. La început m-a speriat tot ce îmi spunea și felul în care o făcea. Iese din tiparele pacienților mei. Este cu totul altfel, nu are problemele cu care sunt obișnuită să mă confrunt, deși lista lor nu-i scurtă. Îmi povestește despre frici despre care nu am învățat în școală. De fapt, el nu le numește frici, așa le-am catalogat eu. Pentru el sunt confruntări, ipoteze, soluții, variante. Le spune șanse, dar fuge de ele de rupe pământul. Ca de obicei, am plecat de la premisa că nimic din viziunea lui asupra lumii nu-mi strică echilibrul. Ascultându-l, am început să acord din ce în ce mai multă atenție explicațiilor sale. Să trec dincolo de a le asculta pur și simplu, pentru a le înțelege cât mai bine. Lucrurile pe care le spune sunt incredibile, iar pe măsură ce îmi explică încep să mă gândesc că ar putea fi reale. Dar știu că lumea nu ar fi deschisă să le audă. Știu că pentru a le vorbi despre anumite lucruri, oamenii trebuie să fie pregătiți și însoțiți în

---

drumul descoperirii. Aici ar fi vorba despre cu totul altceva decât clasica rezistență la schimbare. Este mai curând vorba despre curajul de a privi viața în față, sub lupă și cu nocturna aprinsă în plină zi, pentru a avea toată lumina necesară pentru a vedea mai bine.

Îl ascult de mai bine de două ore. Trece de la seriozitate la joc și înapoi la seriozitate într-o clipă, în cel mai natural mod posibil. Relatează cu mult umor și cu o autoironie fină, îmi arată lumea din altă perspectivă, încât ajung să râd și să mă bucur de glumele vieții, așa cum am omis de atâtea ori să o fac. Am rugat-o pe Ana să anuleze restul programărilor de astăzi. Celelalte, până la sfârșitul săptămânii, sunt deja anulate. În clipa asta mi-aș dori să nu-mi fi luat liber, ci să fiu aici, la muncă, să am cabinetul disponibil atunci când noul meu pacient va reveni. Nu-mi mai schimb programul acestei săptămâni, dar mă asigur că săptămâna viitoare voi face acest lucru. Îi cer Anei să-i reprogrameze pe ceilalți pentru mai târziu, în funcție de nevoi și posibilități. Deși pare foarte riguros în a-și face programări și a se asigura că totul este în regulă, Adam nu a apărut niciodată în intervalul stabilit. Are o incapacitate derutantă de a nu putea urma orele după care ne ghidăm cu toții. Pentru el au un înțeles specific, cu totul altul decât cel agreat de întreaga societate. Mă întreb de câte ori a fost acceptat așa cum este, în afară de a fi respins. Iar atunci când trece drept "normal" în interacțiunile sale, oare sunt momentele sale de luciditate sau minte cu stil, fiind prins în lumea pe care și-a construit-o? Sau pe care a găsit-o.

Sau *regăsit-o*, cred că m-ar corecta el, dacă mi-ar auzi gândurile.

5

Ascult fascinată poveștile lui Adam. L-am cunoscut acum trei săptămâni. De atunci mă vizitează zilnic, cu excepția zilelor libere. Am început să plec din ce în ce mai târziu de la muncă, să îl aștept cât este nevoie și, indiferent când ar veni, nu îl grăbesc. Desigur că acest comportament îl deranjează pe frumosul meu domn de acasă. Adam este pacientul meu dintâi acum. Iar profesia mea este tot ceea ce am mai de preț. În acest fel, Adam a devenit prioritatea mea. Orele petrecute acasă au rămas puține, foarte puține în ultimii ani. Iar acum le restrâng și mai mult. În ultimele zile îl simt pe incredibilul meu mai atent cu mine, ca și cum Adam a ajuns să îi trezească impulsuri de gelozie pe care nu a fost capabil să le exprime ani întregi.

Am constatat că îmi pierd concentrarea când îl ascult pe Adam. Omit să notez idei întregi și mă afund în gândurile mele, în ce am, ce nu am, ce aș fi putut avea, ce nu, cum ar fi să fi fost altfel, visez cu ochii deschiși, vorbele lui sunt o melodie de fundal. Am găsit un nume pentru această stare cu care nu m-am mai confruntat până acum în cariera mea - îi spun *efectul Adam*. De fapt, nici nu știu cum îl cheamă. Nu a vrut să-mi spună, insistând, destul de convins, că îi știu numele și că este doar o chestiune de timp până îmi voi da seama. Până atunci, m-a îndemnat să îl strig oricum îmi doresc, iar eu am ales numele primului bărbat al lumii.

Lumea lui Adam este toată o înșiruire de forme geometrice, de cuburi, cercuri și linii trasate peste tot. El înaintează peste ele ca un funambul, pășind pe linii și pe muchii. Aducă sau îndepărtează forme după cum

dorește să îi fie drumul, creează din mers, umple spațiul sau îl golește. Pentru el, lumea întreagă este astfel desenată, însă oamenii au uitat cum să o vadă, cu atât mai puțin cum să o construiască. Așa că merg nesiguri, împleticindu-se și împiedicându-se în toată încrângătura care există sub tălpile lor și în jurul lor.

Nu știu când a pierdut Adam culorile - sunt convinsă că la început lumea lui a fost precum lumea noastră, a celorlalți. Apoi ceva s-a întâmplat și a înlăturat bucată cu bucată tot ceea ce nu i-a convenit, tot ce a considerat că nu se potrivește. Încerc exerciții de imaginație. Vreau să văd cum este lumea lui, ca să îl pot înțelege mai bine. Fără umbre, fără nuanțe de gri, doar în alb și negru, doar cu contururi precise. Este lumea dezgolită de straturile ei înșelătoare. Îl las să-mi povestească cu emfază. Este entuziasmat că mi-a captat interesul. Se bucură ca un copil de fiecare dată când îi pun întrebări, când ridic câte o sprânceană, când las să se audă câte un *ahaa*.

Lumea lui Adam e plină de lumină. În lumea lui lumina nu se sparge în culori, nu există apusuri cu cerul umplut de flăcări, nu există fetițe îmbrăcate în roz și băieței în albastru, nu există întinderi verzi de păduri și nici mări albastre. Lumea lui este construită din lumină și contururi, din alb și fire de negru, unele potrivite pentru forme, altele pentru distanțe și altele dau măsura timpului și a curgerii lui, într-un sens sau altul. Nu-s aidoma unor caricaturi. Așa ar arăta cel mult imagini în două dimensiuni, poze și amintiri statice. Pe măsură ce adaugă noi straturi, trece în noi dimensiuni, în trei, patru, șapte, unsprezece. Lumea se arată tuturor simțurilor din straturi suprapuse și intercalate de țesături fine făcute din fire negre foarte subțiri. Tot ceea ce este se vede, se aude, se

---

simte în inimă, se simte pe vârful degetelor. Mi-e greu să explic ceea ce abia încep să înțeleg. Nu-i vorba doar de alb și negru, de suprafețe luminate și dungii negre, nu-i o ciuntire a percepțiilor, ci opusul a tot ceea ce cunoaștem. Dacă ochii ne permit acum să distingem milioane de nuanțe ale culorilor, în lumea lui Adam se “vede” mult mai mult, căci culorile curcubeului ne bucură doar ochii, dar lumea văzută în profunzimea ei este mult mai plină. Lumea, așa cum o trăiește Adam, este mai amplă, mai maleabilă, mai bogată.

Iar modul în care se joacă cu distanțele și timpul îmi trezesc și mai mult curiozitatea. Pentru că, dacă nu este totul doar imaginația bogată a unui pacient, poate că tocmai asist la deschiderea unei uși către lume în toată mărirea ei, așa cum am uitat să o trăim. Dacă totul este real, dacă vom putea mai mulți să pătrundem în acest frumos univers, îi vom putea mai apoi ghida și pe alții, iar omenirea este în pragul următorului salt al evoluției. Să poți călători oriunde, oricând, fără limite, să poți să ai mai mult timp la dispoziție pentru clipele pline de bucurie, este absolut extraordinar.

6

Îmi place turnura ultimelor zile. Mic dejun cu cafea aburindă în fiecare dimineață, *mon chef* pregătind cina, ședințe lungi cu Adam, soare blând, ieșiri târzii la expoziții și piese de teatru, nopți adormite în îmbrățișări, de parcă cineva ar fi cules dintr-un jurnal secret rețeta zilei mele perfecte, a pus la copt tot amestecul acesta și mi-a pregătit câte o bucată pentru fiecare zi.

Am avansat destul de mult cu Adam. A venit la mine cu încredere, deși nu mă cunoștea. Atunci și-a ascultat instinctul, acum are încredere în mine tocmai pentru că a înțeles că îmi pasă de el, de ceea ce i se întâmplă și că vreau să îl ajut. Și mai ales pentru că îl ascult fără a-l contrazice, fără a-i dărâma lumea. Acum mi se arată așa cum este: vulnerabil și plin de îndoieli. Curajos însă, deși nu conștientizează. Nu ar fi fost la mine în cabinet, nu m-ar fi căutat, nu mi-ar fi vorbit dacă nu avea doza de curaj necesară. Nu ar fi continuat să îi aducă Anei flori, dacă s-ar fi luat după felul în care le primește. Adam duce o luptă cu el însuși și pentru el însuși. Lucrăm împreună să punem bazele unui echilibru, cimentăm temelii și dărâmăm ziduri pe care le-a înălțat de-a lungul anilor între el și toți ceilalți.

Mi-am abandonat majoritatea clienților, i-am trimis către colegii mei și i-am acordat lui Adam toată atenția mea. Sper să nu regret această decizie în care este o doză mare de egoism. N-am făcut-o pentru el, ci pentru mine. Îmi place lumea lui. Nu încerc să-l scot de acolo, ci doar să-l ajut să coabiteze în el cele două lumi. Pentru că știu că este singura variantă care poate funcționa pentru el. Pentru că vreau să aflu mai

---

multe. Pentru că mereu m-am întrebat dacă nu cumva “tratăm” ceea ce nu înțelegem, omorând de fapt fărâma de adevăr care iese la iveală prin falia fracturată a realității așa cum o știm. Nu cunoaștem, nu vrem să aflăm și este mai ușor să astupăm decât să cercetăm și să fim deschiși opțiunilor. Fiecare pacient îmi oferă oportunitatea de a-mi pune această întrebare, o fac, apoi fiecărei întrebări îi găsesc răspunsuri și justificări pentru a continua mersul lucrurilor așa cum îl urmez dintotdeauna. De data asta simt că e altfel. Că măcar pot ajunge puțin mai departe. Este foarte posibil să ajung la aceeași concluzie ca întotdeauna, dar voi înainta mult pe partea de teoretizare a procesului parcurs de terapeut alături de pacient, clarificând astfel o parte din întrebările și temerile studenților. Le voi răspunde mai ușor având un material redactat.

Mi se pare extraordinar că am reușit să ajung în această etapă a carierei. În astfel de momente îmi mulțumesc că nu am ezitat să dedic timp muncii, că îl am pe incredibilul meu alături și că mă susține. Știu că sunt mulți care sunt convingși că doar norocul m-a adus aici, dar nu mai încerc să le explic ceea ce ei nu au de gând să înțeleagă. E vorba doar de muncă, de multă muncă.

Adam a făcut o pauză lungă, care mi-a lăsat răgazul să mă gândesc la toate acestea. Îi voi opri însă tăcerea; și gândurile lui au fugit cu siguranță și ele prin lume cu ocazia asta. Și n-aș vrea să fugă prea departe, căci va trebui să le prind din urmă.

- Voi pleca acum, nu vă mai rețin astăzi. Revin mâine, am programare deja făcută. E prea mult zgomot astăzi.

Se pare că am ratat deja șansa de a prinde gândurile lui Adam.

- Nu voi încerca să te rețin, dacă tu asta simți că trebuie să faci. Te aștept, dar nu mâine. Luni.

- Așa este, luni. Uitasem de weekend. Mulțumesc de înțelegere.

Așa a încheiat Adam, s-a ridicat, m-a salutat și a plecat.

Zgomot. Nu-i zgomot în jur. E poate un zgomot pe care nu-l cunosc dar despre care aș vrea să aflu mai multe. Lumea lui Adam e purtătoare de zgomot? Înseamnă că sunt încă departe și am înțeles mult mai puțin decât credeam.

Mă las în scaun, mă preling spre pământ oprindu-mă într-o poziție de relaxare și disconfort, deopotrivă. Închid ochii pentru a mă lăsa pradă unui exercițiu de imaginație. Oare cum se aude zgomotul într-o lume de lumină, de alb și trasee negre? Cum se aude? Cum se vede? E un ghimpe, e o gheară care sfâșie adânc? Sau poate că nu-i vorba despre cum se simte. Poate e vorba despre sursă, despre ceea ce provoacă zgomotul. Am impresia că simt prezența lui Adam în cabinet, așezat încă în fotoliul din care se ridicase cu câteva minute în urmă. Nu-i acolo, știu că nu e. Mi-aș dori să fie? Întrebarea asta în aruncă buza sub incisivi. Realizez ce fac, dar nu o eliberez imediat. Nu-i în regulă. Eu nu... eu nu. Mă ridic în picioare și respir adânc. Privesc pe geam trecătorii, mașinile, forfota. Îmi apropiu fruntea de geamul rece și îmi doresc să-mi revin cât mai repede.

Ana ciocăne ușor la ușă.

- Aș vrea să plec. Nu mai aveți programări pentru astăzi, domnul vă așteaptă jos, a venit deja de vreo zece minute dar nu v-am deranjat. Iar ciudatul nu cred că mai revine azi, eu zic să plecați liniștită.

Dau din cap aprobator. Zâmbesc către ea, draga de ea. Ana nu s-a obișnuit să mi se adreseze la per tu. Ne știm de câțiva ani, dar ea a rămas neschimbată în ceea ce privește manierele.

- Weekend cât mai plăcut, draga mea!

- Asemenea, doamnă.

Închide ușa. Îmi lipesc din nou fruntea pe geamul înalt al cabinetului și mi-l imaginez pe incredibilul meu plimbându-se pe trotuarul din fața clădirii, pierzând timpul în dreptul vitrinelor de la magazinele alăturate. Probabil că în timp ce el le privea, în geam a apărut pentru puțin timp reflexia lui Adam, trecând prin spatele lui.

7

- Sper că nu ai stat mult să mă aștepti... M-aș fi grăbit dacă aș fi știut că ai ajuns.

- Nu-i nicio problemă, zâno! M-am plimbat prin zonă. Eu am rugat-o pe Ana să nu îți spună decât înainte de a pleca.

- Mi-ai făcut cadou timp pentru muncă? încerc eu să glumesc.

- Chiar așa!

Zâmbetul mare pe care îl afișează acum, cumva și bucuros și triumfător și ghiduș... ascunde ceva. Mi-a stârnit curiozitatea. Oare ce surpriză mi-a pregătit?

- Zi-mi, ce e?

Evident că nu-mi dă vreun răspuns acum. Aducă suspans.

Ajungem la restaurant, glumim, savurăm, vorbim, ne aducem aminte de fuga la munte de acum două săptămâni. Apoi incredibilul meu îmi povestește. Eu tac și el îmi vorbește. Timpul a rămas undeva suspendat în încăperea. E timpul meu care a rămas în loc, împreună cu toată lumea mea. Pentru ceilalți, pentru el, pentru toți timpul nu s-a împotmolit. Doar al meu. Cu tot cu gânduri, cu viață, cu vise, cu Adam, cu Ana, cu el, cu mine.

Nu mă simt în stare să-i zic *da*, căci planurile mele erau altele. Dar nu am puterea de a-i zice *nu*, nu lui, nu acum. Îmi curg gândurile-n cascadă, unul după altul vin și se duc. Se duc precum apa curge și nu stă locului.

- OK.

- OK... ce? Ești de acord? Ți place propunerea? Ok te gândești?

- OK mergem, îi răspund.

Nu-i ca și cum aș putea să nu fiu de acord. Decât dacă aș rămâne pe cont propriu. Sunt zile ca cea de azi în care mă bucur că îmi pot asculta singură păsurile, că mă pot tempera, că pot face un pas înapoi și trage aer în piept. Altfel nu știu cum aș putea trăi alături de el.

Și-mi asum decizia și accept provocarea.

Douăsprezece luni vom colinda lumea. În toate cele patru zări vom merge. Vom învăța rosturile unui loc, ne vom face câțiva prieteni, vom îndrăgi apusurile de acolo, apoi o vom pleca. Ne vom acomoda pentru a învăța despărțirea și reacomodarea și iar despărțirea.

Locurile sunt deja alese de el. Douăsprezece la număr. Și douăsprezece zboruri între ele. Casa noastră ne va aștepta, așa cum ne vor aștepta și toate lucrurile pe care le avem de făcut. Sunt de acord că nu aș fi acceptat dacă n-aș fi fost pusă în fața faptului împlinit. Nu aș fi putut construi alături de el traseul. M-am simțit vinovată față de clienții pe care i-am amânat pentru câteva zile pentru a-i face loc lui Adam. Dar să le zic că dispar timp de un an, lor și celor de la facultate, n-aș fi putut, cât timp totul se mai putea anula sau cel puțin amâna. Nu mai e cazul. Casa

noastră are deja chiriași pregătiți să vină peste o săptămână - s-a ocupat incredibilul meu de tot.

Accept provocarea și vom vedea ce iese din toată această poveste. Cu siguranță ceva interesant, dar mi-e teamă că ne va transforma într-un fel pe care el nu a putut să îl prevadă.

Ajunși seara acasă, eu am mai rămas un timp în sufragerie, eu și gândurile mele. Eu și eșarfa mea. Va avea parte de un an pe cinste! Îmi plimb degetele de-a lungul și latul firelor, îi conturez faldurile, mă joc cu ea, iar ea nu se joacă înapoi cu mine. Ea tace și ascultă, mereu și mereu.

8

Micul dejun mă așteaptă, cum altfel, pregătit de incredibilul meu. Am glumit de atâtea ori spunându-i *incredibil*, încât a ajuns mai incredibil decât mi-aș fi putut vreodată imagina.

Sunt tăcută și mă lasă în tăcerea mea. Apreciez asta. Îl îmbrățișez și dispar. Caut prin sertare o agendă pe care o păstram “pentru ceva special”. Cred că a venit momentul să scriu în ea. O împart în trei secțiuni: organizare, jurnal și... proverbe.

Încep cu *organizarea*:

- ce punem în bagaj
- ce împachetăm și ce depozităm
- ce dăm
- mutare clienți

Nu pot lăsa lucrurile vraiește, trebuie să mă asigur că are cine să îmi primească clienții și să las câteva detalii despre ei. Apoi să văd ce pot să fac pentru Ana. Și să împart bine lucrurile din casă, astfel încât la întoarcere să știm ce și pe unde găsim.

În *jurnal* o să notez chiar de astăzi. Câteva gânduri care să îmi urmărească traseul din acest an, suișuri și coborâșuri, îndoială și încredere, pe rând.

Iar în *proverbe* o să colectez cele mai importante vorbe care definesc viețile oamenilor din fiecare țară în care vom sta. Mă aștept ca la final să

---

găsesc ceva interesant, mai degrabă un tipar comun, decât lipsa acestuia, dar și identitatea și puterea fiecărei societăți în parte.

Să înceapă acțiunea “împachetarea”. Incredibilul meu s-a ocupat din timp, chiar azi ne vor fi livrate cutiile.

Îmi trec prin mână o mulțime de amintiri. Casa se golește puțin câte puțin. Dispar lustrele, CD-urile, boxele, seturile de farfurii și pe rând toate cele din casă. La finalul a două zile de împachetat continuu sunt mulțumită de rezultat. Fără covoare și cu mobila deja împuștinată, ecoul reîncepe să se audă, așa cum era la început, când abia ne mutasem. Locul seamă mai mult cu o schiță făcută cu creionul decât cu o casă primitoare, așa cum ne-a fost în ultimii ani. Bună ziua, nostalgie! Bună ziua și mie.

9

Îmi făceam degeaba griji pentru Ana. Incredibilul meu i-a aranjat un post în firma lui. Nu știu dacă a făcut-o pentru ea sau mai degrabă pentru el, știind că este de încredere, poate că a vrut să se asigure că are un ochi vigilent în plus în companie în perioada cât lipsește.

Și la facultate a discutat deja, iar ei caută un înlocuitor pentru cursurile pe care le susțineam eu.

E un sentiment frustrant să-i vezi câți știau ce se întâmplă, și să nu sufle o vorbă. Pe de altă parte, îi admir și le mulțumesc că au reușit să o facă.

Deja mă simt vizitator în oraș. Privesc altfel clădirile. Aerul are un alt miros. Văd detaliile pe lângă care treceam nepăsătoare.

Lui Adam nu i-am spus încă. Îi voi spune în ultima zi. Am încredere că se va descurca, așa cum m-a găsit și pe mine, va găsi și pe altcineva. Nu cred că a sesizat că e ceva schimbat la mine sau că Ana e și ea agitată. El continuă să vină cu lalele colorate, nu știu cum reușește să găsească buchete atât de asemănătoare, precis e o florărie specializată exact în așa ceva. Iar dacă Adam știe cumva ce se întâmplă, dar nu zice, înseamnă că lumea lui e reală. Iar dacă lumea lui e reală, ceva îmi scapă, întrucât acolo lucrurile merg în direcția în care îți dorești, iar eu nu mi-am dorit această vacanță lungă.

Sesizez ironia sorții când primesc detaliile despre prima vilă în care vom locui. În loc de poze, ne-au trimis niște schițe făcute cu cerneală neagră.

Interesantă abordarea aleasă de agenție. Pentru mine, mai mult decât pentru alții, are o notă aparte, știind cum “arată” lumea lui Adam.

Sunt atât de prinsă cu toate lucrurile care trebuie făcute rapid acum, încât nici nu am timp să mă mai gândesc dacă este bine ceea ce facem sau dacă chiar îmi doresc asta. Ceea ce e de folos, odată ce am pornit pe acest drum. Mai bine să nu stau pe gânduri, să nu analizez, ci doar să mă bucur de ceea ce se întâmplă.

10

Totul e împachetat, lucruri utile, lucruri mărunte, amintiri și noi. E ultima noapte în casa asta, înainte de vacanța cea mare. E o noapte pe care nu vreau să o grăbesc.

Focul se stinge încet în șemineu. O amețelă mă cuprinde, ca un parfum, ca un dans, ca un vis, ca un ultim sărut, ca un primă invitație la dans și o promisiune nerostită. Mi-am strâns pe corp eșarfa mea de mătase albă, e singura pe care mi-am lăsat-o la îndemână să mă învelesc. Îmi las pleoapele să cadă, să dorm adânc și să visez.

De mâine mă ocup de restul vieții mele.

1-10

10

Astăzi a fost cea mai grea zi din viața mea. Să semnez hârtiile, să o las acolo, să o las singură, să îi iau ultimele bucurii care i-au mai rămas. Mă doare ca naiba, mă doare în inimă, mi-aș dori ca asta să fie ultima zi a vieții mele, mi-aș dori să îmi pot curma suferința și totul să se termine aici.

Închid în urma mea ușa și privesc apartamentul gol. Gol și umplut de muzică. A avut grijă să lase muzica. Oare cu bună știință, oare pentru mine? Oare pierdută în povestea ei? Îmi curg lacrimile, îmi curg multe, și mai multe, și urlu, și urlu cum n-am știut că poate urla un om de durere.

Nu știu de câte ore stau aici. Nu știu. Nu mai am lacrimi. Niște urme de suspine, atât. Stau precum stătea și ea, în colțul ei de canapea. Îmi întind mâna peste eșarfa alba, joaca ei, bucata de material pe care nu îndrăzneam să i-o mut din loc. Îmi plimb mâna printre falduri. Îmi revine în minte prima azi. Oare câte ore a stat aici? Cam cât am stat și eu acum? Mă doare. Mă doare rău tot corpul, mintea, inima, mă doare obligația de trăi fără ea și pentru ea. Am aruncat hârtiile pe masă imediat ce am intrat în apartament. Hârtiile în care am semnat că ei îi este mai bine acolo. Hârtiile în care am semnat pentru suma lunară pentru îngrijiri, suma pentru care îmi voi petrece viața. Absurditatea situației e că o voi face pentru ea, dar mereu fără ea.

9

Radiezi de fericire. E bucuria ta sinceră, e dăruirea ta imensă, e felul în care privești aventura pe care ai acceptat-o: un an pentru noi, un an departe de grijile și problemele pe care le rezolvăm zilnic, un an în care să jucăm viața pe o singură carte - fiecare pentru doi.

Soarele a apus și în casă e liniște. Am acoperit amândoi agitația cu tăcere. E ultima noapte în care te voi putea strânge în brațe. Dar tu îmi ceri să nu fie o noapte în doi, pentru că judeci după cum cunoști, iar eu nu ți-am spus adevărul. Pentru tine e ultima noapte dinainte de toate celelalte în care vom împărți clipă de clipă viața. Îți dorești să dormi singură, e ultima noapte în casa aceasta, e ultimul tău moment sub acest acoperiș, e ultima liniște de acest fel - tu și eșarfa ta de mătase.

E ultima noapte în care îți pot urmări conturul feței sub lumina palidă a lunii. E noaptea în care nu dorm. Stau și te privesc ore întregi. Așa cum ești învelită în eșarfa ta, îmi pari un fluture ce abia urmează să cunoască lumea. Și care nici nu-și cunoaște frumusețea, căci nu-i este dat să afle cât de minunat este.

8

Casa e din ce în ce mai goală. Ai împachetat tot. Toate lucrurile adunate în ani de zile... le-ai sortat, le-ai notat, le-ai lăsat în grija timpului până când le vei regăsi.

Mie mi-ai împachetat lumea. A fost o lume frumoasă, blândă, minunată. A fost o lume pe care nu am prețuit-o suficient când trebuia. Acum regretele sunt tardive.

Mă voi întoarce aici și ecoul va vorbi despre tine. Îți voi auzi pașii, chemați din amintiri. Voi privi în direcția lor și voi zări o umbră, voi înainta spre tine și nu îți voi putea cuprinde talia pentru că vei fi doar o închipuire.

7

Doamne cât de inocentă ești! Zâna mea, într-atât de mult mă iubești? Nu vezi ce țin nespun sau te faci că nu vezi? Renunți la viața ta pentru nebunia pe care ți-o povestesc? Dacă aș fi știut ce ne așteaptă, ți-aș fi propus cu ani în urmă să mergem să colindăm lumea, să pășim noi doi peste tot împreună, să te văd cum râzi și cum reinventezi vântul, cum te joci cu tălpile desculțe în mare, cum urci fără să te plângi cel mai abrupt munte, cum te arunci în necunoscut și iei în brațe provocările vieții.

N-am făcut decât să pierd timpul atâția ani, în loc să te cunosc și să te ador.

Voi visa împreună cu tine la locurile despre care ți-am povestit. Tu probabil vei merge pe acolo în lumea ta diferită, vom fi împreună și viața ne va fi minunată. Oare ce vei alege în continuare? Vom rămâne noi doi într-o eternă vacanță? Vei alege să ne întoarcem acasă?

6

Nu știi ce aș putea să inventez ca tu să mă crezi. Să te conving și să nu se vadă nimic pe fața mea. Să nu știi că, într-un fel, te-am abandonat. Am făcut-o din clipa în care am fost de acord cu planul ăsta. Chiar dacă, de fapt, asta presupune că nu te voi abandona niciodată. Niciodată. Doar că în acest *niciodată* din viitor tu nu cred că vei mai ști de mine.

Mi-aș dori acum să am puterea ta. De-aș fi eu cel prins de boală, nu tu, aș mulțumi Cerului pentru măreția sa. M-aș opri din a-L întreba: *de ce?*

5

Când am trecut ieri pe la cabinetul Teodorei, aș putea să jur că mi s-a părut că Ana avea în vază buchetul de flori pe care voiam să i-l aduc zânei mele acum câteva săptămâni. Imposibil, dar atât de asemănător încât am simțit cum a întors cuțitul în rană.

Of, dacă aș fi ajuns! Dacă aș fi putut să vin să o iau, nu l-ar mai fi întâlnit pe omul ăsta. Și poate că el nu ar mai fi revenit dacă vedea că doamna doctor nu-l bagă în seamă. Iar dacă nu ar fi revenit, ei nu ar mai fi stat de vorbă. Și nimic din toate câte se întâmplă acum nu s-ar fi întâmplat.

4

- Vă rog să veniți să o luați. Cât mai repede.

Recunosc imediat vocea Anei, fata care o ajută pe Teodora cu tot ce are de făcut la cabinet. Se ocupă de programări, de pagina de internet de cabinetului, cumpără cea mai bună cafea din oraș. E omul bun la toate, extrem de organizată și fără de ea zâna mea ar fi trebuit să învețe să-și administreze singură treburile. O știu de ani de zile și niciodată nu i-am auzit vocea tremurată.

- Spune-mi, Ana, ce s-a întâmplat?

- Mi-e teamă să nu-și facă vreun rău... i-am ascuns cheile de la mașină să nu plece singură de aici. De... de câteva zile, de când vine la ea noul pacient, știți, avem unul ciudat care nu a vrut să-mi spună numele, și care nu știu cum m-a convins să accept să îl programez...

Tac. O ascult. Și inima începe să îmi lovească puternic pieptul. Deci omul e un ciudat, așa cum mi s-a părut și mie din povestirile despre el.

- Vorbește ciudat, despre distanțe care nu există, despre puzzle-ul din lume, vorbește despre lucruri care nu sunt reale! M-a păcălit la început, că le spune atât de coerent și hotărât, apoi mi-am dat seama că nu mai știe pe ce lume e... și nu-și dă seama de asta!

O pufnește plânsul. Apuc să-i spun un *vin*, nu știu dacă m-a auzit sau nu, dacă mai avea telefonul la ureche sau nu.

Nu vreau să o sperii, așa că aleg să o sun. Iar Teodora îmi pare foarte ok! Dar nu că-mi pare. Chiar este ok! Sunt sigur, nu cred că aș putea să mă

înșel. Ei bine, acum nu mai știu ce să cred. Poate că a înnebunit secretara, de la câtă presiune este pe capul ei în fiecare zi, de la toții nebunii pe care îi vede, de la cum are mereu grijă ca Teodorei să nu-i lipsească nimic.

O să merg totuși. Să o împac pe Ana, dar mai ales ca să-mi scot zâna în oraș.

Anei i se luminează fața când mă vede.

- Ah, să nu vă supărați, n-am apucat să vă spun la telefon. Am anunțat la Centru... la Centrul de recuperare... Știți, Centrul de recuperare și izolare...

Ochii mei devin mari, mari. O privesc și nu-mi vine să cred. Cum își permite? Cum să pună ea un diagnostic și să solicite Centrul!

- Vă așteaptă șefa spitalului în celalalt capăt al holului. Am rugat-o să stea acolo ca să nu o vadă cumva doamna.

Asta îmi mai lipsea! Dar mă duc să rezolv încurcătura. O cunosc pe șefa Centrului. Mi-a fost mereu antipatică. Nu știu ce-au avut de împărțit în tinerețe, Teodora și cu ea, dar mereu am simțit între ele o răceală și o distanță care aproape îngroșa aerul. Era o treabă cu o poveste de iubire din tinerețe, cred că fuseseră amândouă îndrăgostite de același coleg, el nu s-a uitat la niciuna dintre ele, iar fetele s-au acuzat reciproc că și-ar fi suflat iubitul una alteia.

- Ce-i cu privirea asta? mă ia ea direct. Știi cât de mult o respect! Nu aș fi aici dacă nu ar fi important. Și nu, n-am venit să-i fac rău. Ci pentru că povestea este foarte, foarte gravă.

Și așa începe să-mi spună o poveste pe care nu vreau să o cred. Cu simptomele Teodorei - chiar dacă abia sesizabile acum, care sunt foarte asemănătoare cu cele ale unui pacient de la Centru, un student care se specializa în fizică și într-o zi a început să spună atâtea ciudățenii, să încerce să demonstreze chestii care frizau normalitatea, încât colegii și profesorii lui au cerut ajutorul. A trecut prin mâinile multor terapeuți, a unor doctori celebri, au adus specialiști din afara țării. Apoi l-au internat la izolare, s-au resemnat că de recuperare nu putea fi vorba. Iar el avea zile în care era mâniat la culme din cauza asta, și zile în care era liniștit și le spunea că nu îi poate face să înțeleagă lucruri care le depășesc inteligența, pur și simplu va trebui să găsească omul cu care să poată vorbi pe înțelesul lui. Lucru imposibil, în primul rând pentru că tot ceea ce spunea nu era de acceptat, dar mai ales pentru că era izolat, nu avea cum să găsească pe nimeni în lumea asta. Până în punctul acesta ascultasem cu răbdare, așteptând momentul să îi spun la revedere și să o trimit acasă. Apoi a început să-mi spună ce anume le povestea tânărul și lucrurile se potriveau mult prea mult cu cele despre care povestea zâna mea. Nu mi le povestise pe toate acasă, parcă a știut să omită câte ceva, să nu mă sperie. Se pare că la muncă nu mai avea aceeași cenzură. Le vorbise multora despre lumea din bucăți, despre puzzle-ul care așteaptă să îl așezăm altfel, iar piesele se vor potrivi unele cu altele, despre cum vor face să se potrivească în orice condiții, despre cum circulăm pe sfoara timpului și uneori sărim în curtea altora, despre cum nu există distanțe, despre cum e totul în imaginația noastră, dimensiunea cabinetului, etajul la care se aflau - și trebuie să spun că asta mă sperie. Dacă o lua careva în

serios, erau, totuși, la etajul șase, nu cred că ar fi sfârșit prea bine unul care ar fi pășit liniștit afară pe geam.

Și tot ce aud despre băiatul acela închis în Centrul de izolare se potrivește atât de bine cu ceea ce i se întâmplă frumoasei mele. Și parcă acum e mai zeiță decât în alte zile, una imposibilă, intangibilă mie.

Apoi aflu că boala asta evoluează rapid, starea minții se deteriorează de la o oră la alta, și n-am luni la dispoziție, ci doar câteva săptămâni.

- O cunosc de prea mult timp ca să lăsăm treaba asta în mâna autorităților. Vino tu cu ea la Centru, spune-i ce poveste vrei, dar adu-o. Și fă-o cât mai repede. Îți promit că o vom caza în cele mai bune condiții, vom avea grijă de ea și, mai ales, nu voi permite să fie luată pentru a se face experimente pe ea. Spune-i cea mai frumoasă poveste pe care ești tu în stare să o spui. Aranjează cu decoratorii mei să facă spațiul potrivit poveștii tale. Apoi ne descurcăm noi. În stadiul în care e, nu va trece mult și nu va sesiza neconcordanțele, iar povestea în care va crede se va transforma. Tu încă nu vezi asta, dar îți garantez că simptomele îmi spun că este vorba de aceeași boală cu a tânărului. Își va construi propria poveste, una în care pică mereu în picioare și totul are sens. Nu te va acuza nicio clipă. Pentru că nu va ști unde este. Nu locul exact. În mintea ei, va fi exact acolo unde și-a dorit. Nu va vedea diferențele între realitate și ceea ce-și spune ea însăși.

- Nu înțeleg ceva. Dacă spui că tânărul este la voi la Centru, ce caută el aici? Este la zece metri de noi, dincolo de acea ușă!

- Nu știm cum face, cum evadează și cum se întoarce la clinică. Știm doar că apare din când în când aici. Noi am constatat într-o singură zi lipsa.

Nu a fost găsit de cel care îl supraveghea în timp ce se plimba în parcul Centrului, apoi a revenit după câteva ore, îmbrăcat ca orice alt om de pe stradă, niște blugi și o jachetă neagră cu glugă. De atunci nu ni s-a mai întâmplat. Adică... noi nu am sesizat. Dar el continuă să apară aici. Are un ajutor în interior și îl vom găsi, dar durează.

Nu știu ce față am acum, dar cred că e una greu de privit. Așa că nu mai trec pe la Teodora. Ar simți imediat că nu sunt în apele mele. O să o aștept acasă. O să petrecem împreună o seară frumoasă. Pe ea o să o încânt. O să își spună o poveste despre cât de bine ne merge împreună, ce minunați și frumoși suntem și o să viseze cu ochii deschiși. Eu... eu o să mă bucur de zilele astea, o să trag de ele, o să încerc să țin minte totul, fiecare pas al ei, fiecare zâmbet, fiecare privire pe sub gene, fiecare vorbă.

3

Sunt îngrijorat. Tot ceea ce mi-a povestit în ultimele zile nu-mi dă pace.

Știu că ești o femeie puternică. Sunt atât de mândru de tine... de tot ce faci, de conferințele la care participi, de discursurile tale, de oamenii care îți cer părerea, de cum înfloresc cei pe care îi ajuți.

Dar nu pot să-mi scot din minte teama. Cred că este periculos să faci meseria asta, cu toți nebunii care circulă pe stradă. Mereu mi-am reproșat că te-am încurajat să profesezi în loc să rămâi la catedră. Dar nu ești omul ale cărui alegeri să le poți schimba, știu.

M-a speriat puțin întâmplarea de acum câteva seri. Mi-am dat seama că totul poate dispărea într-o clipă. Iar eu am obiceiul să las clipele să treacă. O să petrec mai mult timp acasă, o să vorbesc mai mult cu zâna mea, o să o prind mai des în brațe, o să evadăm numai noi doi, o să plecăm în vacanțe cât mai des. Sau o să merg cu ea în călătoriile de serviciu, atunci când vacanțele vor întârzia.

2

Am apucat să dorm două ore înainte să sune alarma. Îmi simt tot corpul înțepenit, dar niciun efort nu este prea mare pentru a repara ceea ce am stricat ieri seară. N-o fi fost cu intenție, dar bine nu a ieșit. Mă ridic din pat cu metoda rachetei *5, 4, 3, 2, 1, sus!*, intru la un duș rapid în timp ce mintea mea trece în revistă tot ceea ce știu eu despre un mic dejun perfect.

Și mi-a ieșit! Iată-te, zâmbitoare, cu privirea asta a ta care mă topește. Aș vrea să nu-ți pot uita niciodată apariția, chiar dacă voi avea parte de una nouă mâine. Nu vreau să uit niciuna. Dar nu mă privi îngrijorată. O să-ți abat gândurile de la asta. Nu vreau să-ți faci probleme pentru mine, n-o să răcesc rău, promit că voi lua medicamente, că îmi voi face ceai fierbinte, că mă voi odihni. În fond, dacă ar trebui să se îngrijeze cineva pentru mine, acela sunt eu.

Eu sunt cel care nu știe exact ce s-a întâmplat, deși pare atât de simplu și de clar.

1

Doamne, ce frumoasă e! Întinsă pe canapea, ca o zeiță odihnindu-se pe un nor, după ce m-a așteptat până la cine știe ce oră târzie. O șuviță de păr i-a căzut peste obraz. Aș vrea să i-o dau la o parte, să nu îi tulbure somnul. Dar nu mă îndur să tulbur eu acest tablou minunat din fața ochilor mei.

Iartă-mă, iubita mea! Iartă-mi întârzierea. Acum am ajuns acasă. E târziu, e aproape dimineața, văd cum noaptea începe deja să piardă din întuneric. Pur și simplu nu știu ce mi s-a întâmplat. M-am simțit deodată lipsit de puteri, apoi m-am prăbușit, nu-mi aduc aminte să fi simțit frigul când a început ploaia. Eram în drum spre tine când s-a întâmplat asta. Veneam pe străduța puțin circulată care iese în fața clădirii tale. Inima îmi bătea tare. Mă simțim de parcă eram la prima întâlnire, cu picioarele tremurând ușor, cu un buchet de lalele pestriț colorate în mână. Voiam să-ți fac o surpriză, să ne fie miercurile mai lungi, să avem mai multe zile ale săptămânii pentru noi. Apoi m-a luat amețeala, n-am mai putut să fac niciun pas. M-am lipit de zid, norocul meu, așa că nu am căzut cu totul pe caldarâm. Am stat acolo ore întregi, inert, cu ochii deschiși, dar incapabil să fac vreo mișcare sau să strig. Am văzut oameni intrând și ieșind din clădirea ta, am văzut oameni la cină în restaurantul de alături, am văzut cum un individ mi-a luat din mână buchetul și a intrat în clădirea ta, avea un mers ciudat și o glugă îi acoperea privirea. Apoi au mai trecut ore, se întuneca greu și judecata mi s-a încețoșat, mi s-a părut că omul cu glugă a mai trecut de câteva ori pe lângă mine, că de fiecare dată s-a aplecat și mi-a luat buchetul din mână și parcă de fiecare dată

smulgea ceva din mine, parcă lua pe bucăți amintiri cu tine. Doar tu erai în gândurile mele, nici nu ar fi avut cum să găsească altceva... Am simțit cum lucrurile nu se mai leagă, am avut chiar impresia că s-a întunecat și luminat de câteva ori, că s-a spart timpul în bucăți și că m-am întors de unde am plecat. Într-un târziu ochii mi s-au închis, gândurile astea nebune au plecat și am adormit, apoi m-am trezit, am avut să putere să mă ridic și să vin acasă.

Îmi pare rău, iubita mea, că m-ai așteptat în seara asta și eu nu am venit. Înger minunat ce-mi faci viața frumoasă, dormi cu vise frumoase!

11

Îmi plimb obosit mâna peste eșarfa albă de mătase. Ori sunt foarte obosit și-mi joacă mintea feste, ori chiar am găsit în eșarfă o idee. Imaterială și totuși acolo. Este, cred, ceea ce a aflat în acea zi la cabinet. Închid ochii și încerc să recuperez întâmplările ultimelor săptămâni, cabinetul ei, pacientul, imaginile, sunetele, tot. Încerc să-i întâlnesc privirea ascunsă de glugă, să-l văd, să-l pot recunoaște, să-l pot găsi, să-l iau de gât, să-l zdruncin și să-i cer să mi-o dea înapoi. Chiar de va fi nevoie să lupt cu armele lui.

Epilog

Structura micromoleculară a țesăturii de mătase permite deplasarea vibrației de-a lungul circuitelor create de viermii de mătase, cu mult înainte ca firul să prindă forma pe care o știm, înainte ca firele să prinse în țesături ample, cu cădere ușoară. Codificând energia gândului în puncte de vibrație, țesătura este scheletul central, funcționând în simbioză cu inima, purtătoarea legii întâi a Universului, iubirea.

Pierzând cunoștințele asupra lumii, oamenii nu fac decât să își împodobească femeile în țesături colorate de mătase. Au uitat de ce prețul acestei țesături este ridicat, doar îl mențin la un nivel de care profită, deși nu îl înțeleg. Așa că aruncă mătasea pe umeri goi. Cei ce se cred mai înțelepți se mulțumesc să o trimită doctorilor sau industriilor sofisticate. Dar habar nu au ce pierd.

O simplă atingere a unei țesături de mătase, de preferință de culoare alb-izabelin, la momentul potrivit și în felul potrivit, petrecând degetele ușor de-a lungul firelor, permite comunicarea între două persoane, dincolo de barierele spațiului sau timpului. O atingere a unei țesături de mătase, de preferință de culoare galben-de-Neapole, petrecând degetele de-a curmezișul firelor, îngăduie călătoriile de-a lungul și de-a latul zilelor, pentru cei ce știu cum să o facă.

Timpul este doar o iluzie proiectată asupra lumii. O iluzie care depinde de un singur fir de mătase. Sau de o întreagă pânză, în mâini dibace.

Drag cititor, nu știu de partea cui ai fost, care dintre ei a avut susținerea ta și către care ai privit dezaprobator. Ce-ți pot spune acum este că niciunul nu a câștigat și niciunul nu a pierdut. Deși, aparent, fiecare dintre ei se poate regăsi într-una dintre aceste ipostaze. Mă retrag fără a lansa judecăți asupra lor, a ta sau a mea.